

Historie undgaaet ved at samle sig med fire Femtedele om den, som man vilde have, — saa vilde man ogsaa derved sætte Ministeren i en høist mislig Stilling, som ikke vilde undlade at drage uheldige og fordærvelige Følger efter sig. Naar Ministeren nemlig fandt, at han ikke kunde gaae ind paa at vælge den, der var foreslaaet — og det var jo, som sagt, ikke Meningen, at han skulde være bunden derved —, saa vilde han naturligvis heller ikke stille ham op blandt de Tre, der skulde foreligge bagefter til Valg, og som kom til at holde Valgprædikener. Men hvorledes vilde Situationen da blive? Vilde den ikke blive endnu værre, idet det ikke vilde være underligt, om de Paagjældende sagde: vi have allerede udtalt, hvem vi ønske, men nu giver man os netop Tre, som vi ikke ønske. Jeg maa efter det Anførte være af den fuldkomne Overbeviisning, at det vilde være en i enhver Henseende høist uheldig Bet at slaae ind paa, og som meget snart vilde fremkalde ikke blot Mangel paa Tilfredsstillelse, men ligefrem Misforneelse og Utilfredshed.

De nu af mig berorte Hovedpunkter har jeg, foranlediget dertil ved den første Udtalelse idag, troet, at de ærede Herrer i Thinget ikke vilde have Noget imod at faae udført lidt vidtløftigere, ihvorvel det af mig Udvillede tildeels i alt Fald vil kunne læses i Kirkekommissionens trykte Forhandlinger, der ere omdeelte. Hvad dernæst angaaer de enkelte Bemærkninger, der ere blevne fremsatte mod Lovforslaget, som det nu foreligger, da skal jeg saameget mindre opholde mig længe ved dem, som Drottelser af samme jo vil finde sin naturlige Plads ved den anden Behandling af Sagen samt i det Udvalg, som formodentlig vil blive nedsat. Det er jo heller ikke synderligt mange Bemærkninger, der ere fremkomne om Enkeltheder, og de have tildeels kun været af ringe Betydning.

De Indvendinger, der ere blevne fremsatte mod de tvende første Paragrapher, ere allerede for Størstedelen besvarede af det Medlem for Kjøbenhavn, til hvem jeg før sigtede (Ploug). Naar man interesserer sig levende for den kirkelige Gjernings rette Udførelse, og naar man derhos først kommer til den Erkjendelse, — en Erkjendelse, som det synes mig, at

man ganske naturlig og let maa komme til, og som man i alt Fald i Kirkekommissionen eenstemmig er kommen til —, at det er ønskeligt, at den Mand, som bestemmer sig til den kirkelige Gjerning, dog førend han opnaaer et Præsteembede, har nogen Vællighed til virkelig Dvælse deri, saa forekommer det mig, at man ikke ret passende kan fremhæve som en Indvending mod Fordringen derom den større eller mindre Uvællighed for Bedkommende, han være nu gift eller ugift, som kan foranlediges ved, at han skal fyldestgjøre en dog virkelig saa moderat Bestemmelse som den, der indeholdes i det foreliggende Lovforslags § 1. Det er jo allerede nu meget ofte Tilfældet, at yngre Mænd midlertidig modtage en Stilling som personelle Capellaner, og det ingenlunde blot hos Præster, som ere aflægs, men tværtimod ofte hos meget dygtige Præster, med hvilke de saa samvirke paa forskelligt Vis, og det lader sig nu vist ikke nægte, at dette i og for sig er den naturligste og ønskeligste Maade, hvorpaa de baade for sig selv og for Andre kunne godtgjøre, at de have Kald til at virke i denne Retning. Men selv om det Anførte ikke var Tilfældet, saa viser Erfaringen dog tilstrækkelig, at det ingenlunde falder vanskeligt selv uden stor Besøftning, ja som oftest uden nogensomhelst Besøftning, at komme til en saadan midlertidig Virksomhed hos en Præst, hos hvem Virksomheden maa ansees tilstrækkelig fyldestgjørende med Hensyn til Bestemmelsen i Lovforslagets § 1, ikke at tale om, at denne jo indeholder den udtrykkelige Bestemmelse, at der i særlige Tilfælde kan opnaaes fritagelse for den opstillede Betingelse om Dvælse i præstelig Virksomhed. — Hvad angaaer Lovforslagets § 2, da skal jeg blot, til hvad derom er fremkommet, knytte den Bemærkning, at jeg holder mig overbevist om, at man dog i alt Fald ikke vil komme til det Resultat at bestemme aldeles eens Løn for alle Præster, selv om man saa dertil vilde føie, som det ærede Medlem for 2den Kred (Hasle) gjorde, at de bestandig skulle have Alderstilleg. Afseet fra andre Vanskeligheder, som ikke høre herhen, saa maa jeg sige, at jeg troer, at det for Menighederne selv vilde være lidet ønskeligt, at noget Saadant blev